

7. LUKU

SEURAKUNNAN VAPAUTUS JA KOROTUS

Seurakunnan vapautus lähellä — Se on koko ihmiskunnan vapahtamisen enteenä — Sen vuosiluvun likimääräinen määrittely — Kuinka pyhät pelastuvat siitä kaikesta, joka kohtaa maailmaa. Koska ja kuinka Jumala auttaa seurakuntaa. — Sen lopullisen vapahtamisen tapa ja siihen liittyvät asianhaarat — Jeesuksessa nukkuneet vapahdetaan ensin — Seurakunnan elävien jäsenten muutos — Kuolevatko he? — ”Autuaita ovat ne kuolleet, jotka Herrassa kuolevat, tästälähin.”

Nostakaa pääanne, sillä teidän lunastuksenne (vapahduksenne) lähestyy. — Luuk. 21:28

ENNUSTUKSEN lampun valossa olemme seuranneet tapahtumia ”elonkorjuussa” aina niiden päättymiseen asti suurena hädän aikana; ja kun muistamme, että juuri tänä tapauksista rikkaana aikana tapahtuu seurakunnan vapahdus ja ylentäminen, herättää pyhissä nykyaikana suurinta mielenkiintoa aika, tapa ja olosuhteet, jotka koskevat heidän vapauttamistansa.

Herramme opetti meille, että niin pian kuin alkaisimme nähdä elonkorjuun tapahtumia, me silloin saisimme odottaa ihanan toivomme pikaista toteutumista. Sen tähden, kun nyt otamme huomioon kaikki todistukset, joita nämä merkit antavat, nostamme silmämme ja iloitsemme sen kirkkauden toivossa, joka on seuraava; sillä aamu tulee, vaikka lyhyen, pimeän yön täytyy tulla väliin. Ja tämä ilo ei ole luonteeltaan itsekäs; sillä Kristuksen seurakunnan vapautus ja ylentäminen on enteenä koko suvun pian tapahtuvasta vapautuksesta suuren orjaisännän, synnin, hirmuvallasta ja sorrosta, taudin varjoista ja kivuista ja kuoleman vankilasta: ”Sillä me tiedämme, että koko luomakunta yhdessä huokaa ja on ahdistuksessa ... odottaen ... MEIDÄN RUUMIIMME — ”Kristuksen ruumiin” (Room. 8:22,23) — lunastusta.” Sillä Jehovan järjestelyn mukaisesti, uutta asiain järjestystä ei saateta pystyttää, ennen kuin suuri hallitsija, Kristus-henkilö täydellisenä, pää ja ruumis, kokonaan on tullut valtaan.

Se, että pyhien vapautus tapahtuu joskus pian vuoden 1914 jälkeen, on ilmeistä, koska lihallisen Israelin vapautus, kuten saamme nähdä, on määrätty tapahtuvaksi niinä aikoina, ja vallan nojalla käsketään silloin vihastuneet kansat hiljenemään ja heidät pakotetaan tunnustamaan Jehovan Voidellun valta. Siitä, kuinka paljon vuoden 1914 loputtua Kristuksen ruumiin jäsenet tulevat kirkastettavaksi, ei meillä ole suoranaista tietoa; mutta aivan varmaan se ei tapahdu, ennen kuin heidän tehtävänsä lihassa on päätynyt; emmekä myöskään saata pitää mahdollisena, että he viipyisivät täällä kauan sen jälkeen, kun tämä työ on tullut suoritetuksi. Nämä kaksi ajatusta edessämme, saatamme arvioida ajan, jolloin vapautus on käsissä.

Samalla kun on selviä viittauksia siitä, että muutamat ruumiin elävistä jäsenistä saavat nähdä rajuilman nousevan ja saavat kantaa osan vaikeuksista, joita se tuo tullessaan, on myös viittauksia, ettei yksikään näistä tule elämään kokonaan sen läpi, tai edes kauankaan siinä. Mestarin sanat: ”Valvokaa siis joka aika ja rukoilkaa, että teidät katsotaisiin arvollisiksi pelastumaan tästä kaikesta, joka on tuleva” (Luuk. 21:36), näyttävät viittaavan siihen. Ja kumminkin tiedämme jo elävämme näiden vaikeuksien alkuajassa (nimikristillisen seurakunnan vaikeuksien aikoja sen koettelemusten yhteydessä), ja että

me pakenemme, monien kaikilla tahoilla langetessa eksytyksiin ja epäuskoon. Me pakenemme, mutta ei sillä tavalla, että meidät otettaisiin pois vaikeuksien näyttämöltä, vaan sen kautta, että meitä tuetaan, vahvistetaan ja ylläpidetään keskellä kaikkea, Jumalan sanan kautta, joka on kilpemme ja suojamme. (Ps. 91:4) Myöntäessämme, että jotkut ruumiin jäsenet samalla tavalla saattaisivat jäädä tänne aivan hädän ajan loppuun asti ja olla mukana kaikissa ja kumminkin sellaisella tavalla paeta kaikkea tulevaa hätää, niin on siitä huolimatta kuitenkin selvää, kuten uskomme, että ruumiin kaikki jäsenet ovat täysin vapautetut – ylennetyt ihanaan tilaan – ennen kuin hädän vaikeimmat hetket tulevat – sen jälkeen kun ruumis on täydellinen ja ovi suljettu.

Vuosikausia olemme nähneet rajuilman pilvien kokoontuvan: valtavat sotajoukot ovat tarkastetut ja valmistautuneet taisteluun, ja jokainen uusi vuosi todistaa yhä nopeampia edistysaskeleita ennustettua kriisiä kohti. Kuitenkin, vaikka tiedämmekin, että vertoja vailla oleva turmio pian on kaatava kaiken laillisuuden ja järjestyksen anarkian ja hämmennyksen kuiluun, emme pelkää, sillä ”Jumala on meidän turvamme ja väkevyytemme, apumme hädässä aivan vahva. Sentähden emme pelkää, vaikka maa (nykyinen yhteiskuntajärjestys) järkkyy (irtautuu liitoksista ja särkyy), ja vuoret (valtakunnat) meren pohjaan (laittoman ja hillittömän kansan joukkoon) vajoaisivat; vaikka sen vedet pauhaisivat ja kuohuisivat (taistelevien puolueitten riidoista) ja vuoret (valtakunnat) vapisivat (pelosta ja epävarmuudesta) sen raivosta (enenevästä ja kasvavasta voimasta).” — Ps. 46:2-4

”Onpa virta (Jumalan sana, totuuden ja armon lähde), joka jokinensa ilahduttaa Jumalan kaupungin (Jumalan valtakunnan, seurakunnan — sen nykyisessäkin kehittymättömässä tilassa, ennen sen ylentämistä valtaan ja kirkkauteen), Korkeimman pyhät asunnot (pyhäkön — seurakunnan, jossa Jumala näkee hyväksi oleskella). Jumala on sen keskellä, ei se horju; Jumala auttaa sitä aamun koitossa.” — Ps. 46:5,6

Nykyisessä ajassa saamme kokea tätä luvattua apua nykyisten tarpeittemme koko laajuuteen nähden sen kautta, että taivaallinen Isämme antaa meille luottamuksensa, tutustuttaa meitä suunnitelmiinsa, vakuuttaa meille suosiotaan ja ylläpitävää armoaan ja tekee meidät vielä työtovereikseenkin. Tätä apua saamme kokea koko juoksumme loppuun asti; ja silloin meitä autetaan vielä enemmän ”muuttamalla” meidät korkeampaan olotilaan, johon olemme kutsutut ja jota kohti me kaikella ahkeruudella ponnistelemme.

Vaikka voimmekin olla aivan varmoja, ettei Kristuksen ruumiin viimeisten elävien jäsenten ”muuttuminen” tapahdu ennen kuin tehtävä, joka niille on uskottu lihassa, on täytetty, niin tiedämme kumminkin, niin kuin edellisessä luvussa on näytetty, että työemme pian lakkautetaan — alussa vähitellen ja sitten kokonaan ja lopullisesti, kun ”tulee yö, jolloin ei kukaan voi tehdä työtä.” (Joh. 9:4) Ja tämän yön synkeyden hälventää ainoastaan tuhatvuotispäivän auringonnousu. Kun tehtävämme on suoritettu ja tämä yö kääriytyy ympärillemme, voimme odottaa, emme ainoastaan rajuilman pilvien synkkenevän, vaan myös kuulevamme ja tuntevamme kasvavat ”tuulet”, jotka puhkeavat inhimillisten intohimojen rajuun hirmumyrskyyn — hädän pyörremyrskyyn. Silloin, kun olemme päättäneet meille annetun työn, on meidän asiamme ”seisoa”, kärsivällisesti, kunnes ”muuttumissemme” tapahtuu. — Efe. 6:13

Kuinka kauan Herra sallinee antaa pyhiensä seisoa pakollisessa toimettomuudessa hänen työnsä suhteen, emme tiedä, mutta luultavasti ainoastaan niin kauan, että usko ja kärsivällisyys tulevat täydellisiksi. Siinä tulevat nämä hyveet täydellisimmin kehittymään, koetelluiksi ja näkyviin. Tämä kärsivällisyyden koe on seurakunnan lopullinen koe. Silloin Jumala auttaa sitä aamun (hänen aamunsa) koittaessa (Ps. 46:6) — ei sinä aamuna, joka on koittava maailmalle, kun hän nousee Herransa kanssa vanhurskauden aurinkona, vaan hänen oman aamunsa koitossa, jolloin hän muuttuu Herransa luonnon kaltaiseksi. Hänen aamunsa koittaa ennen tuhatvuotispäivän aamua.

Me näemme, että tämä synkkä yö on jo tulossa, emme ainoastaan Raamatusta, vaan myös ajan synkistä merkeistä. Seurakunnan kohtalo silloin, inhimilliseen juoksuunsa nähden näyttää olevan piirretty Elian ja Johannes Kastajan historian viimeisille lehdille, jota ainetta jo on kosketeltu. (II Osa, 9 luku.) Toisen mestaus, ja pyörremyrsky sekä tuliset vaunut, jotka veivät pois toisen, viittaavat todennäköisesti väkivaltaan Kristuksen ruumiin viimeisiä jäseniä kohtaan. Kumminkaan ei Siionin tarvitse pelätä; sillä Jumala on hänen keskellensä ja auttaa häntä. Hän on vihkiytynyt kuolemaan ja hänen etuoikeutenaan on uskollisuuden osoittaminen: ”Ei ole oppilas opettajaansa parempi, eikä palvelija parempi isäntäänsä. Oppilaan on siihen tyytyminen, että hänelle käy, kuten opettajalleen, ja palvelijan siihen, että hänelle käy kuten isännälleen.” — Matt. 10:24,25

”Suuren Baabelin” — ”kristikunnan” — puolelta tullaan todennäköisesti itsensä varjelmisen nimessä sortamaan totuuden levittämistyötä vaarallisena sen järjestelmille, kun se näkee valtansa politiikkaan, pappistoimintaan ja taikauskoisuuteen nähden vähenevän. Ja luultavasti tulee tässä käännekohtassa Elia-luokka, joka viimeiseen asti tulee julistamaan totuutta, kärsimään väkivaltaa, pääsemään kirkkauteen ja pakenemaan tulevan suuren hädänajan vaikeimmat purkaukset — juuri asiain kireimmillään ollessa, kun aletaan havaita, että on pakko käyttää säälimättömiä keinoja kristikunnan horjuvan rakennuksen tukemiseksi.

Vaikka täsmällistä aikaa Kristus-ruumiin viimeisten jäsenten vapautukselle eli ”muuttumiselle” ei ilmoiteta, on se kumminkin likimain selvästi ilmaistu tapahtuvan vähän sen jälkeen kun ”ovi” on suljettu (Matt. 25:10); sen jälkeen kun totuus, jota Baabel nyt alkaa pitää vihollisenaan, ja joka on aiottu aikaansaamaan sen hävityksen, on yleisemmin tunnettu ja laajalle levinnyt; sen jälkeen kun ”rakeet” melkoiselta alalta ovat pyyhkineet pois valheen turvan ja sen jälkeen kun tuhkan alla nykyään kiiluva ja uhkaava viha totuuteen sen kautta on herätetty niin väkivaltaiseen ja niin yleiseen vastustukseen, että sen suuren työn enempi edistyminen, jossa pyhät nyt työskentelevät, tehokkaasti ehkäistään. Ja Jumala sallii tämän kaiken niin pian kuin kaikki valitut ovat ”leimatut”. Mutta mitkä vaikeudet ikinä tai näennäiset onnettomuudet saattavatkaan kohdata pyhiä heidän vielä ollessaan lihassa, ja asettaa loppu työlle, jonka suorittaminen on heille ruokaa ja juomaa, niin lohduttautukaamme muistamalla, ettei meille saata tapahtua mitään Isämme tietämättä ja hänen sallimattaan, ja että jokaisessa uskon ja kärsivällisyyden koetuksessa hänen armonsa on oleva kylliksi niille, jotka pysyvät hänessä, ja joissa hänen sanansa pysyy. Katsokaamme esiripun tuolle puolelle, ja pitäkäämme uskon silmä kiinnitettynä korkean kutsun palkintoon, jonka Jumala on valmistanut niille, jotka rakastavat häntä — niille, jotka ovat kutsutut ja uskolliset ja valitut hänen aivoituksensa mukaan. — Ilm.

17:14; Room. 8:28

Kun me siten järkevästi ja Raamatun mukaisesti saatamme lähimain arvioida ajan ja olosuhteet, mikäli ne koskevat seurakunnan täydellistä vapautusta, tulee sitä enemmän kysymys sen kirkastumisen tavasta mitä mieltä kiinnittävimmäksi. Ja jälleen käännyimme jumalallisten lausuntojen puoleen kysyäksemme neuvoa.

Ensiksi selittää Paavali: ”Kaikki me muutumme”, (elävät yhtä hyvin kuin kuolleekin) sillä tämän katoavaisen on pukeutuminen katoamattomuuteen ja tämän kuolevaisen on pukeutuminen kuolemattomuuteen”, sillä ”liha ja veri ei voi periä Jumalan valtakuntaa, eikä katoavaisuus peri katoamattomuutta.” Ja tämä ”muuttuminen” kuolevaisuudesta kuolemattomuuteen, niin vakuuttaa hän meille, ei tapahdu asteettain tapahtuvan kehityksen kautta, vaan se tapahtuu silmänräpäyksessä, ”yhtäkkiä, silmänräpäyksessä”, ”viimeisen pasunan soidessa”, joka nyt jo soi. (Katso II osa, 5 luku.) – 1 Kor. 15:51,53,50,52

Sitten tulee vielä järjestystäkin noudatettavaksi: toiset kirkastetaan eli muutetaan ensin ja toiset jälkeensä. Kallis on hänen pyhänsä kuolema Herran edessä (Ps. 116:15); ja vaikka useat heistä ovat maanneet kauan, niin ei kumminkaan yhtään ole unohdettu. Heidän nimensä ovat kirjoitetut taivaassa hyväksytyinä jäseninä esikoisten seurakuntaan. Ja apostoli selittää, etteivät elävät, jotka jäävät tänne Herran tulemuksen, suinkaan ehdi ennen kuin ne, jotka ovat nukkuneet. (1 Tess. 4:15) Niiden, jotka nukkuvat Jeesuksessa, ei tarvitse odottaa unessa, kunnes elävät jäsenet ovat juoksunsa suorittaneet, vaan on Herramme ensimmäisiä tehtäviä otettuaan suuren valtansa, herättää ne heti. Ja siten menevät ne Kristus-henkilön jäsenet, jotka ovat nukkuneet, ensin kirkkauteen.

Tarkkaa vuosilukua nukkuvien pyhien herättämiselle ei suoraan ilmoiteta, mutta saattaa sen selvästi johtaa Herramme vertauksesta jalosukuisesta miehestä. Ensimmäiseksi työkseen teki jalosukuinen mies (joka esitti Herraa Jeesusta) otettuaan vastaan valtakunnan ja tultuaan takaisin, tiliä palvelijainsa (seurakuntansa) kanssa, joille hänen viinitarhansa oli uskottu hänen poissa ollessaan, ja palkitsi uskolliset. Ja kun apostoli sanoo meille, että Kristuksessa kuolleiden kanssa tehdään ensin tili, saatamme syystä päätellä, että heidän palkitsemisensä alkoi heti, kun Herramme palattuaan otti suuren valtansa.

Sen vuosiluvun tunteminen, jolloin Herramme ryhtyi valtaansa käyttämään, olisi sen ajan löytäminen, jolloin hänen nukkuvat pyhänsä herätettiin elämään ja kirkkauteen. Saadaksemme selville tämän, on meidän ainoastaan johdettava muistiimme rinnakkaisuus juutalaisen ja evankeliumi armotalouden välillä. Jos me katsomme taaksepäin esikuvaa, näemme, että kevästä vuonna 33 jKr. kolme ja puoli vuotta juutalaisen elonkorjuun alkamisesta (vuonna 29 jKr.), Herramme esikuvallisella tavalla otti valtansa ja harjoitti kuninkaallista virkaa. (Katso Matt. 21:5-15) Ja ainoa tarkoitus tällä toimella oli nähtävästi osoittaa vastaavaa aikaa tässä elonkorjuussa, jolloin hän todellisuudessa ottaisi viran, vallan, jne., kuninkaana nimittäin keväällä 1878, kolme ja puoli vuotta hänen toisen tulemisensa jälkeen elonkorjuuajan alusta, syksystä 1874. Kun v. 1878 siten ilmoitetaan ajaksi, jolloin Herra alkoi ottaa itselleen suurta valtaansa, on järkevää päätellä, että hänen valtakuntansa perustaminen alkoi silloin ja että tällöin ensimmäinen askel olisi hänen ruumiinsa, seurakunnan vapauttaminen, joista nukkuvat jäsenet ovat ensimmäisiä.

Ja koska seurakunnan ylösnouseminen tapahtuu joskus tänä ”lopun” eli ”elonkorjuu” aikana (Ilm. 11:18), niin tuntuu meistä olevan mitä järkevintä ja täydellisessä sopusoinnussa koko Jumalan suunnitelman kanssa otaksua, että kaikki evankeliumikauden pyhät apostolit ja muut ”voittajat”, jotka ovat nukkuneet Jeesuksessa, herätettiin keväällä 1878 henkiolentoina, Herransa ja Mestarinsa kaltaisina. Ja koska me sen tähden päätämme heidän ylösnousemisensa todella tapahtuneen, ja että niin muodoin he niin kuin Herrakin ovat läsnä maan päällä, ei se seikka, ettemme näe heitä, ole minään esteenä uskollemme, kun muistamme, että he, samoin kuin heidän Herransakin, ovat nyt henkiolentoja, ja niin kuin hänkin, näkymättömiä ihmisille. Ne seikat, että he ovat näkymättömiä, ettei tavattu avonaisia ja tyhjiä hautoja, ja ettei nähty kenenkään kävelevän kirkkomaalta, ei ole minkäänlaisena esteenä niille, jotka ovat oppineet tuntemaan, mitä on odotettavissa – sellaisille, jotka käsittävät, ettei ylösnoussut Herra jättänyt reikää sen huoneen seiniin, jonne hän tuli ja josta hän meni ovien ollessa suljettuina; jotka muistavat, ettei kukaan nähnyt ylösnoussutta Lunastajaamme, paitsi ne muutamat, joille hän erityisesti ja yliluonnollisella tavalla näyttäytyi, jotta he olisivat hänen ylösnousemisensa todistajia, jotka muistavat hänen näyttäytyneen erilaisissa lihan muodoissa estääkseen näitä todistajia uskomasta, että hän vielä oli lihaa, tai että mikään niistä ruumiista, joita he näkivät oli hänen kirkas henkiruumiinsa. Ne, jotka muistavat, että ainoastaan Saulus Tarsolainen näki Kristuksen henkiruumiin ihmeen kautta, ja silloinkin menettämällä näkönsä, vaikka eivät toiset lähellä olleet nähneet sitä, huomaavat helposti, ettei se seikka, etteivät he ole nähneet ylösnoussutta pyhiä luonnollisilla silmillään, enemmän kuin Herraakaan tässä elonkorjuussa, eivätkä koskaan ole nähneet enkeleitäkään, jotka koko evankeliumikaute-na ovat olleet ”palvelevia henkiä, palvelukseen lähetettyjä niitä varten, jotka saavat autuuden periä,” (Katso II osa 5 luku.) mitenkään todista heidän ylösnousemistaan vastaan.

Meidän uskomme, että valtakuntaa alettiin perustaa eli saattaa valtaan, huhtikuussa 1878, perustuu, niin kuin huomattaneen, samalle pohjalle kuin uskomme, että Herra tuli läsnäolevaksi lokakuussa 1874 ja että elonkorjuu alkoi silloin. Silloin alkoi ”Herran huoneen vuori” (valtakunta) olla ”kukkuloita” (maan valtakuntia) korkeampi ja silloin alkoi ”Baabelin”, kristikunnan, ja kaikkien maailman kansojen tuomitseminen, ikään kuin valmistuksena heidän lopulliselle kukistumiselleen.

Eikä ole ristiriidassa tämän ajatuksen kanssa sekään, että seurakunnan enemmistö on otettu ylös ja että ainoastaan kuninkaallisen papiston viimeiset jäsenet ”ovat elossa ja tänne jääneenä”, sillä niin kuin olemme huomanneet, ennusti apostoli, että juuri tässä järjestyksessä piti asiain tapahtua. Olla jäljelle jääneiden joukossa ei ole mikään häpeä; olla viimeinen niistä, jotka ”muuttuvat”, ei ole kunniantonta. Useat raamatunpaikat osoittavat, että viimeisillä ruumiin jäsenillä on erityinen tehtävä suoritettavana esiripun tällä puolella, yhtä tärkeä osa valtakunnan työstä, kuin on kirkastettujen jäsenten tuolla puolen esirippua. Kirkastetun pään ja niitten ruumiin jäsenten, jotka ovat esiripun tuolla puolella valvoessa suuria muutoksia, jotka nyt jo tapahtuvat ja joita tullaan panemaan toimeen maailmassa, ovat lihaan jääneet jäsenet, valtakunnan edustajia julistaen suusannalla, kynällä, kirjojen ja vihkosten kautta ”hyvää sanomaa suuresta ilosta, joka on tuleva kaikelle kansalle.” He kertovat maailmalle siunattuja sanomia Jumalan armollisesta aika-kausisuunnitelmasta ja että aika on lähestynyt tämän suunnitelman ihanalle täyttymisel-

le; ja he eivät ainoastaan osoita suurta lähestyvää hätää, vaan myös siunauksia, jotka seuraavat sitä tuloksena Jumalan valtakunnan perustamisesta maailmaan. Suuri ja tärkeä-arvoinen työ on siis annettu jäljelle jääneille jäsenille; se on todella valtakunnan työtä ja valtakunnan ilot ja siunaukset seuraavat sitä. Vaikkakin vielä lihassa ja jatkaen heille määrättyä työtä uhrautumalla ja suuren vastustuksen ympäröimänä, alkavat nämä jo mennä Herransa iloon — Jumalan suunnitelman täydellisen käsittämisen iloon — ja iloihin, jotka seuraavat etua saada olla Herransa ja Lunastajansa yhteydessä suorittamassa tätä suunnitelmaa ja tarjoamassa iankaikkista elämää ja iankaikkisia siunauksia kaikille sukukunnille maan päällä.

Profeetta Jesaja (52:7) viittaa selvästi näihin julistajiin ”jalkoina” eli Kristuksen ruumiin viimeisinä jäseninä lihassa sanoessaan: ”Oi kuinka suloiset ovat evankeliumin saarnaajan jalat vuorilla (valtakunnissa) joka rauhaa julistaa, hyvää sanomaa saarnaa, autuuden ilmoittaa ja Siionille sanoo: sinun Jumalasi on kuningas. [Kristuksen hallitus, joka tuo vapautuksen, ensin Siionille ja sitten koko huokaavalle luomakunnalle, on alkanut] Sinun vartijasi ääni kuuluu, he yhdessä äänensä koroittavat, sillä he riemuitsevat, sillä he omin silmin [selvästi] näkevät kuinka Herra Siionin palaa.”

Haavoitetut jalkaraukat, jotka nyt olette ihmisten ylenkatsomat, ei kukaan muu kuin te itse saata täydelleen pitää arvossa etujanne. Ei kukaan muu voi arvostella sitä iloa, joka teillä on nykyisen totuuden julistamisesta sanoessanne Siionille, että aika on lähestynyt valtakunnan perustamiselle ja julistaessanne, että Emmanuelin vanhurskas hallitus, joka pian alkaa, on siunaava maan kaikki sukukunnat. Mutta vaikka Kristuksen ”jalat” ja heidän nykyinen tehtävänsä ovat ihmisten ylenkatsomia, panevat ruumiin kirkastetut jäsenet esiripun tuolla puolella suurta arvoa heihin ja samoin heidän kirkastettu päänsä, joka on halukas tunnustamaan sellaiset uskolliset Isänsä ja kaikkien pyhien sanansaattajiensa edessä.

Jalkojen tehtävä, joka on merkittävä osa valtakunnantyöstä, suoritetaan loppuun. Vaikka heidän sanomaansa yleensä vihataan ja heitä kohdellaan epäluulolla, ja maailma ylenkatsoo heitä hölmöinä (Kristuksen tähden) — niin kuin kaikkien uskollisten palvelijain laita on ollut koko evankeliumikautena, on heidän kumminkin, ennen kuin he kaikki ovat ”muuttuneet” ja yhdistetyt kirkastettujen jäsenten kanssa esiripun tuolla puolella, ollen valtakunnan edustajia, jätettävä sellaiset todistukset tästä valtakunnasta ja sen nykyisestä ja tulevasta tehtävästä, jotka ovat mitä arvokkaimpana valaistuksena maailmalle ja kehittymättömille ja raskautetuille Jumalan lapsille, jotka vaikka ovatkin vihkiytyneet Jumalalle, eivät ole juosseet niin että olisivat voittaneet sen voittopalkinnon, jonka korkea kutsu on asettanut eteemme.

Älköön unohdettako, että kaikki, jotka kuuluvat ”jalkoihin”, ovat työssä julistamassa näitä hyviä uutisia ja sanovat Siionille: Sinun Jumalasi hallitsee! — Kristuksen valtakunta on alkanut! Ja kaikki, jotka ovat totisia vartijoita, saattavat tänä aikana nähdä selvästi, yhtenä miehenä, ja voivat yhdessä laulaa Mooseksen ja Karitsan uutta laulua — ennalleenasettamislaulua, josta selvästi kerrotaan, ei ainoastaan Mooseksen laissa, joka oli ”tulevan hyvän varjo”, vaan myös Jumalan Karitsan selvemmissä ilmoituksissa, joita Uuden Testamentin kirjat sisältävät — sanoen: ”Vanhurskaat ja totiset ovat sinun tiesi.” ”Kaikki

kansat tulevat ja kumartavat sinua.” — Ilm. 15:3,4

Toinen toisensa jälkeen siirtyvät ne, jotka kuuluvat jalkojen luokkaan, esiripun toiselle puolelle nykyisestä tilasta, jossa he, vaikkakin usein väsyneinä ja haavoittuneina, aina ovat riemua täynnä; he ”muuttuvat” äkkiä, silmänräpäyksessä, kuolevaisuudesta kuole-mattomuuteen, heikkoudesta voimaan, häpeästä kirkkauteen, inhimillisistä elinehdoista taivaallisiin, maallisista henkisiin ruumiisiin. Heidän työnsä ei lakkaa heidän muuttues-saan; sillä kaikki ne, jotka katsotaan arvollisiksi tähän muutokseen kirkkaudessa, ovat kirjoitetut valtakunnan palvelukseen jo ollessaan esiripun tällä puolen, ainoastaan väsy-mys, vaivalloisuus lakkaa muuttumisessa — ”He saavat levätä vaivoistaan, sillä (mutta) heidän tekonsa seuraavat heidän mukanaan.” — Ilm. 14:13

”Muutos”, joka tapahtuu näille ”jalka”-jäsenille, johtaa heidät samaan yhteyteen ja kirkkauteen ja valtaan, johon ne jäsenet, jotka nukkuivat, jo ovat astuneet; heidät ”temmataa” maallisista olosuhteista, yhdistettäväksi ”yhdessä” ”Herraa vastaan yläilmoi-hin” — maailman henkisessä hallituksessa. Niin kuin jo on osoitettu, (I Osa, 15 luku.) merkitsee tässä käytetty sana ”ilma” henkistä hallitusta eli valtaa. Saatana on kauan ollut ”ilmavallan hallitsijan” (Efe. 2:2) asemassa ja on työ- ja hallitustovereinaan siinä käyttänyt monia Baabelin suurista, jotka hänen sokaisemissaan eksytyksissä, todellisuudessa luule-vat palvelevansa Jumalaa. Mutta aikanaan sidotaan nykyinen ”ilmojen ruhtinas”, eikä hän enää voi pettää; ja nykyiset taivaat, suuri antikristusjärjestelmä, ”häviävät ryskeellä”, uuden ilmojen ruhtinaan, todellisen, henkisen hallitusmiehen, Kristuksen, ottaessa vallan ja pystyttäessä ”uudet taivaat” ja yhdistäessä kanssaan vallassa eli ”ilmassa” morsiamensa, evankeliumikauden ”voittajat”. Siten tulevat uudet taivaat nykyisten ”ilma”-valtojen sijalle.

Mutta onko kaikkien kuoltava — kaikkien, jotka kuuluvat ”jalkoihin”, jotka elävät ja ovat jääneet jäljelle Herran läsnäoloon? Kyllä, sillä he ovat kaikki vihkiytyneet — ”kuole-maan asti”, ja näistä on selvästi kirjoitettukin, että heidän kaikkien on kuoltava; ei ole ainoatakaan raamatunpaikkaa, joka vastustaa tätä ajatusta. Jumala selittää profeetan kautta: ”Minä sanoin: Te olette jumalia (mahtavia) ja kaikki Korkeimman (Jumalan) lapsia! Kuitenkin täytyy teidän KAIKKIEN KUOLLA niinkuin ihmiset, ja kaatua niinkuin joku muukin ruhtinaista.” — Ps. 82:6,7

Sana, joka tässä on käännetty ruhtinaiksi, merkitsee päälliköitä eli päitä. Aadam ja Herramme Jeesus ovat ne kaksi päätä eli ruhtinasta, joita tarkoitetaan. Kumpikin kuoli, mutta eri syistä; Aadam oman syntinsä tähden, Kristus halukkaana uhrina maailman syntien edestä. Ja kaikki Kristuksen seurakuntaan kuuluvat, hänen uhrinsa kautta vanhurskautetut, lasketaan (luetaan) vapautetuiksi Aadamin synnistä ja myös siitä kuole-man rangaistuksesta, joka seuraa tätä syntiä, jotta he ottaisivat osaa Kristuksen kanssa uhraajatovereina. Sellaisen Kristuksen uhraajatoveruuden ominaisuuden perustuksella pitää Jumala pyhien kuolemaa arvossa. (Ps. 116:15) Kristuksen ruumiin jäseniä pidetään, kun he kuolevat, ”kuolleena Kristuksen kanssa”, hänen kaltaisinaan kuoleman kautta. He kaatuvat niin kuin yksi ruhtinaista — ei niin kuin ensimmäinen, vaan niin kuin toinen Aadam, Kristuksen ruumiin jäsenenä täyttäen sen, mikä vielä puuttuu Kristuksen ahdis-tuksista. — Kol. 1:24

Se, että lausetapa ”jumalia”, mahtavia, tässä paikassa käytetään kaikista Korkeimman Jumalan lapsista, joista tulee kanssaperillisiä Kristuksen Jeesuksen kanssa, käy selvästi ilmi Herramme viittauksesta siihen. — Joh. 10:34-36

”Teidän täytyy kaikkien kuolla niinkuin ihmiset”, mutta, katso, minä sanon teille salaisuuden: ”emme kaikki kuoloon (kuolemassa) nuku.” Kuolla on toinen asia, ”nukkua” eli olla tiedottomana, kuolleena, taas aivan toinen asia. Jumalan todistus on siis, että kaikkien pyhien on kuoltava, mutta etteivät kaikki tule nukkumaan. Herramme kuoli ja nukkui sen jälkeen kolmanteen päivään, jolloin Isä herätti hänet. Paavali ja toiset apostolit kuolivat ja ”nukkuivat” siten levätäkseen vaivoista ja väsymyksestä ”nukkuakseen Jeesuksessa” ja odottaakseen luvattua ylösnousemista ja osaa valtakunnassa Herran toisessa tulemisessa. Siitä seuraa siis, että kun valtakunnan perustamisen hetki oli tullut, silloin oli myös tullut hetki heidän ylösnousemiselleen. Miksi heidän odotuksensa ja unensa jatkuisi sen jälkeen, kun Herra oli läsnä ja hänen valtakuntansa aika oli tullut? Sellaiseen ei voi olla mitään syytä, ja sen tähden uskomme, etteivät he enää ”nuku”, vaan ovat nyt nousseet ylös, ja että he ovat Herran kanssa ja hänen kaltaisinaan. Ja jos heidän nukkumisensa kuoleman unessa ei enää ole tarpeellista, ei myöskään ole tarpeellista, että kukaan pyhistä, joka nyt kuolee tänä Herramme läsnäolon ja hänen valtakuntansa perustamisen aikana ”nukkuu” eli odottaa kuolemassa ylösnousemista jonain tulevana aikana. Ei, Jumalalle olkoon kiitos! Elämänantaja on läsnä; ja 1878 alkaen, jolloin hän otti suuren valtansa ja alkoi käyttää valtaansa, ei kenenkään hänen jäsenistään tarvitse nukkua. Niin muodoin on kaikille ”jalkoihin” kuuluville, jotka kuolevat tämän vuosiluvun jälkeen, kuoleman silmänräpäys samalla muuttumisen hetki. He kuolevat niin kuin ihmiset ja ihmisten tavoin, mutta samassa silmänräpäyksessä tehdään heidät Herransa kaltaisiksi, heistä tulee henkiolentoja. Heidät temmataan pois maallisista olosuhteista ollakseen aina Herransa kanssa — ”ilmassa” — valtakunnan voimassa ja kirkkaudessa.

Sen jälkeen kun Herramme oli täyttänyt inhimillisen luonteensa uhraamisen, ja oli herätetty kuolemasta, muutettu henkiolennoksi, hän selitti: ”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä.” (Matt. 28:18) Ja vasta sitten kun kaikki Kristus-henkilön jäsenet ovat seuranneet pään esimerkkiä ja täyttäneet uhraamisensa kuolemassa, tulee Kristus-henkilö täydelliseksi ja täydelleen puetuksi vallalla sitä seuraavaa suurta ennallenasettamistyötä varten.

Kuinka syvä tarkoitus onkaan, tässä valossa katsottuna, lauseella: ”Autuaat ovat ne kuolleet, jotka Herrassa kuolevat tästedes. Totisesti — sanoo Henki — he saavat levätä vaivoistansa, sillä heidän tekonsa seuraavat heitä.” (Ilm. 14:13) Ei missään paikassa Raamatussa esitetä kuolemaa missään merkityksessä siunaukseksi, paitsi tässä ainoassa tapauksessa; ja tässä on tämä tapaus erityisesti rajoitettu ja sovellettu erityiseen määrättyyn aikaan¹ — ”tästedes”. Ja huomaa, silloinkin on se siunattu ainoastaan erityiselle luokalle — ”ne kuolleet, jotka Herrassa kuolevat.” Tätä lausetta ei saa pitää erehdyksenä, vaan hyvin sattuvana ja voimallisena kuvauksena siitä pienestä luokasta, jolle kuolema on siunaus. ”Hänen jalkansa” muodostavat tämän luokan. Ja niin kuin jo on näytetty, jokai-

¹ Kun me jossain seuraavassa osassa tarkastamme Ilmestyskirjan ihmeellisiä näkyjä, tullaan selvästi näkemään, että aika, jota sana ”tästedes” osoittaa, niin kuin tapahtumien kautta ilmenee, läheisesti liittyy vuosilukuun 1878, minkä ilmaisevat tässä kosketellut ennustukset.

sen Kristuksen ruumiin jäsenen on päätettävä uhrinsa todellisessa kuolemassa.

Ainoastaan nämä ovat ne kuolleet, jotka kuolevat. Jumala laskee heidät jo kuolleiksi, ja heitä kehoitetaan tekemään itsekin samoin: ”Niin tekin pitäkää itsenne synnistä kuolleina.” Ei voida sanoa muitten kuolleitten kuolevan, paitsi tämän kuolleitten luokan, joiden on päätettävä uhritensä todellisessa kuolemassa.

Niin tulee Jumala auttamaan Siionia hänen aamunsa koitossa — Kristuksen voiton ihanan päivän aamuna. Niin auttaa hän häntä nyt jo. Yksitellen, maailman huomaamatta, alkavat pyhät muuttua ja yhtyä riemuitsevan seurakunnan joukkoon; ja ne, jotka jäävät viimeiseen asti, julistavat iankaikkista evankeliumia, kunnes ovi on suljettu ja kaikki tilaisuus työhön on loppunut. Sitten he ”seisovat” uskossa ja kärsivällisyydessä odottaen muuttumistaan ja ottavat riemullisesti vastaan vapahduksensa, minkä keinojen kautta Jumala sitten nähneekin hyväksi sallia sen tapahtuvan.

Niin he pelastuvat vaikeuksien suuresta myrskystä, joka seuraa heidän pois lähtöään, sekä suojeltuvat taistelun alkupuolella, jossa tuhannet yhtä vastaan, joka seisoo, lankeavat epäuskoon, ja tulevat erilaisten eksytysten ruton voittamiksi. — Ps. 91:7

Meidän on sen tähden odotettava, että sitä mukaa kun hädän aika lähenee, totisen seurakunnan, nykyisessä tilassaan, Elia, Johannes-luokan, vaikutus ja luku on vähentyvä, jota vastoin Kristus-henkilö voitossa ja kirkkaudessa, sama ruumis esiripun toisella puolella kasvaa, niin kuin Johannes profetallisesti ilmoitti. — Joh. 3:30